

[Jørgen Gram.]

idet vi i Danmark såvel som i andre lande ikke kan blive stående på samme niveau i årene fremover. Til syvende og sidst er vor afsætning selv med en produktionsforøgelse ikke stor, når den sammenlignes med den overskudsproduktion, der eventuelt kommer fra oversøiske lande, og specielt til en højnelse af levestandarden måtte vore produkter kunne være kærkomne bidrag og ikke være ugleset.

Både unionen mellem de seks lande og det større frihandelsområde svarer til tidens krav om ikke at indsnævre, men udvide handels- og produktionsfriheden. Når nu England, som det verdensomspændende statsamfund, det stadig er, føler sin industris afsætning truet, sådan som det også blev nævnt i besvarelsen fra de højtærede ministre, eller blot føler sig distanceret ved Det lille Europas sammenslutning og lægger sin kurs om, må enhver kunne forstå, at Danmark med sine kun 4 mill. indbyggere uden sammenligning må blive meget, meget værre stillet, når Danmark med den vitale interesse, det har i sin landbrugsproduktion og -afsætning, skal have en særskilt og negativ placering, som der siges. Danmarks landbrug kan ikke bære hårdere vilkår, det danske samfund heller ikke, og jeg behøver vel ikke at spørge ministrene, om Danmark kan klare sig med en nedsat landbrugsproduktion. Jeg tror det ikke.

Mit partis formand har offentligt gentagne gange påpeget det uhyre vigtige for Danmark i, hvad der foregår ude omkring, og efterlyst initiativ fra regeringens side. Vi har nu hørt ministrenes svar. Regeringen ved, at dansk landbrug mest af alt er bange for at blive lukket ude. Landbrugsrådets præsident har klart præciseret dette, sidst ved halvårsmødet i december. Jeg ser jo nok, at den højtærede statsminister vil frigøre sig for enhver bebrejdelse for, at man fra regeringens side ikke har gjort det mest mulige. Det er mit og mit partis mening, at der næsten ikke kan gøres nok. Jeg finder, det må være ligetil, at de, der bærer de gyldne kæder, også har mulighed for at følge med, og initiativet må til enhver tid komme fra dem.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg med interesse bemærkede og giver min tilslut-

ning til udtalelsen om, at forløbet af udviklingen af de her omtalte problemer i høj grad kan tvinge os til en anden udenrigsøkonomisk orientering eller placering. Derfor vil jeg bede den høje regering om, at den, hvad den end foretager sig, og på hvilken måde den end mener at burde gribe sagen an, gør sig de allerstørste bestræbelser for at hindre, at vi bliver lukket ude fra toldunionen mellem de seks lande eller fra det frihandelsområde, der er under dannelse, fordi vi her har de største interesser at varetage, der overhovedet kan tænkes.

Bertel Dahlgaard: Jeg vil takke den høje regering for den udførlige redegørelse, som i dag er givet det høje ting om den nye udvikling i den økonomiske samarbejdsplan for Vesteuropa. Jeg er meget tilfreds med, at regeringen i den forløbne tid har holdt erhvervenes hovedorganisationer underrettet om forløbet af de hidtidige forhandlinger i Paris.

Det umiddelbare indtryk af redegørelsen er sagens afgørende betydning på længere sigt for Danmarks økonomiske udvikling og problemernes overordentlig sammensatte karakter. Tanken om oprettelse af fællesmarkeder har jo fremgang nu som aldrig før. De seks Bruxelleslande er i færd med at gennemføre en økonomisk union. Hele Vesteuropa søger nu et frihandelsområde oprettet. De nordiske lande forbereder et nordisk marked. Beneluxunionen er for længst dannet og skal indpasses i den større sammenhæng, og England står med sin særlige, historisk begrundede form for fællesmarked i Commonwealthpræferencerne og søger samtidig tilknytning til kontinentet. Hvert af disse fællesmarkeder har sit økonomisk-politiske særpræg og sit særlige geografiske omfang.

Til yderligere understregning af situationens uendelig sammensatte karakter skal jeg endnu minde om, at de europæiske lande er deltagere i verdensomspændende økonomiske organisationer, herunder GATT, som stiller betingelser for økonomisk unionsdannelse, og hvori de udenforstående landes interesser skal varetages. Det er, synes jeg, som om et vældigt økonomisk mosaikspil ligger udbredt for os, hvor Danmark står over for den svære opgave at skulle bidrage til, at brikkerne sættes sådan sam-